

IDEAT

Idées-Design-Évasion-Architecture-Tendances / N°64 novembre 2008 - 4,90 €

www.ideat.fr

Déco, design, art contemporain,
mode, shopping, architecture, city-guide :
le meilleur du lifestyle new-yorkais

Spécial New York

T 01469 - 64 - F: 4,90 € - RD

ACTU PHOTO

Pour fêter les 150 ans de l'ouverture des relations diplomatiques avec le Japon, l'hiver culturel sera japonisant. A commencer par l'évènement Paris-Photo. Que les amoureux du pays du Soleil Levant ouvrent l'œil !

PAR SIXTINE DUBLY

A GAUCHE : *Espectadores* #12.
A DROITE : *Espectadores* #6.
© Aleix Plademunt.

Paris **Spectateur du monde**

Aleix Plademunt est un jeune Catalan de moins de 30 ans, à l'œil aiguisé et décalé. Il se prend pour un archéologue du futur. Soulignant ce qu'il y a à regarder, ce qu'il resterait de notre humanité. Une mise en scène esthétique ou critique ? A voir...

« *Espectadores* » à la galerie Olivier-Waltman (74, rue Mazarine, 75006 Paris).

Tél. : 01 43 54 76 14. www.galeriewaltman.com

DU 6 NOVEMBRE AU 20 DÉCEMBRE

Lee Miller et Picasso, *Libération de Paris*, 1944.
© Lee Miller Archives, England 2008.

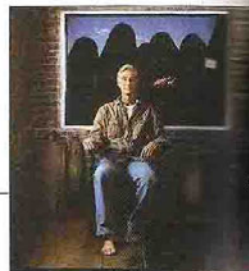
Paris **Libre Lee Miller**

Lee Miller ? Un modèle des années 30 pour les starlettes d'aujourd'hui. Mannequin, égérie des surréalistes, assistante/petite amie de Man Ray et, finalement, photographe. C'est à Paris qu'elle apprend la photo ; à New York qu'elle monte son agence et travaille pour *Vogue* ; en Egypte qu'elle s'exile et d'Angleterre qu'elle couvre la Seconde Guerre mondiale pour *Vogue*, magazine dont elle deviendra un pilier. Le parcours d'une femme libre en 150 tirages venus du Lee Miller Archives, du Victoria & Albert Museum de Londres et des pages des magazines. Une « créatrice » déjà vénérée Outre-Manche.

« *L'Art de Lee Miller* » au musée du Jeu de Paume (1, place de la Concorde, 75008 Paris). Tél. : 01 47 03 12 41.

www.jeudepaume.org / www.leemiller.co.uk

JUSQU'AU 4 JANVIER 2009

Paris

La photo selon B&M

L'horloger Baume & Mercier a imaginé avec Gérard Rancinan et Caroline Gaudriault un voyage à travers la photographie contemporaine à la Mezzanine du Palais de Tokyo. Les plus grands sont là (Peter Lindbergh, Martin Parr, James Nachtwey (*photo*), David LaChapelle, Oliviero Toscani...). Immanquable L.B.

« *La photographie, la temps et l'instant* » à la Mezzanine du Palais de Tokyo (13, avenue du Président-Wilson, 75116).

DU 11 AU 23 NOVEMBRE

Simona Škrabec ressenya la darrera novel·la de Maria Barbal, 'Emma' ● Jordi Llovet escriu sobre 'Els Evangelis apòcrifs' ● Fermín Robles entrevista el periodista Àngel Casas ● Xavier Monteys analitza una torre d'oficines de l'Avinguda Rio de Janeiro

QUADERN

EL PAÍS

Número 1.256, dijous 24 d'abril de 2008

Q

El pírcing

EMPAR MOLINER

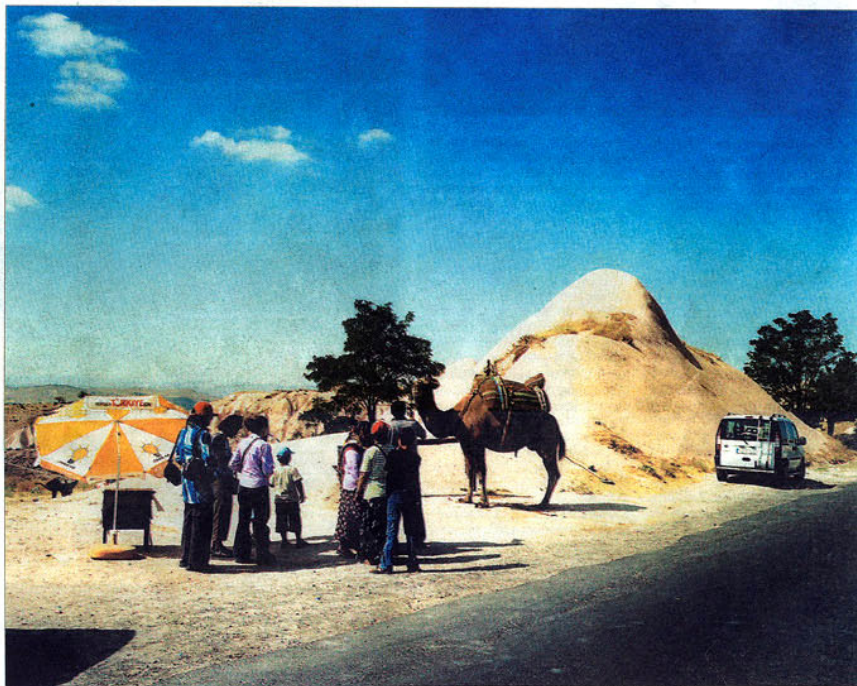
El Govern de la Generalitat ha aprovat el nou decret que regula les pràctiques de tatuatge, micropigmentació i pírcing. Ara, els menors de 16 anys, a part del consentiment que hauran de signar, també estaran obligats a aportar "un certificat de maduresa signat pel pare, la mare, o el tutor".

Un pessimista s'haurà posat trist amb aquesta notícia. Deu pensar que el nostre pobre Govern només pot manar en els pírcings de la població, perquè en altres coses, com l'aigua o els impostos, qui mana és Madrid. Però un optimista s'haurà posat content. Deu pensar —i és el meu cas— que fa il·lúsiu que el Tripartit pugui regular-nos els forats corporals adquirits. Que no calgui enviar el certificat a Madrid perquè te'l tornin amb el segell del Ministeri corresponent.

Però els menors de setze anys no ho deuen veure igual. Ara, pobres, han d'aportar un certificat de maduresa per poder-se posar un clau a la llengua, a la cella o al melic. Han d'aportar un certificat de maduresa (firmat per la seva mare) per tatuar-se "Amor de madre" (que ara és un tatuatge que es torna a fer perquè es veu que fa retro).

El que jo em pregunto és on donen el certificat de maduresa? En un d'aquests gabinets psicològics on també donen el certificat que et fa apte per ser amo de gossos perillosos? Si és així, és fàcil. Jo mateixa me'l vaig treure. Es tracta de contestar "no" quan et pregunten si tens desitjos violents, si et falta l'aire quan ets en un lloc tancat i si tens ganes de matar algú.

En tot cas, ho veig difícil. Hi haurà molts psicòlegs que estaran en contra dels pírcings i, per tant, diran que això és com no voler formar part d'un club on t'hi admetin de soci. És a dir, que no donaran el certificat de maduresa a cap persona que es vulgui posar un pírcing, perquè trobaran que voler posar-se un pírcing no és madur. I només donaran el certificat de maduresa (apte per posar-se un pírcing) a les persones que no vulguin posar-se'n cap.

Fotografia de la sèrie *Cult*, d'Aleix Plademunt, un dels autors representats a les jornades de fotografia celebrades a Tarragona.

La imatge, a debat

SCAN impulsa les II Jornades Catalanes de Fotografia, 28 anys després de les primeres

Fotografia

BELEN GINART

L'any 1980 es van organitzar les II Jornades Catalanes de Fotografia, impulsades des de la mateixa professió. Un dels fruits més visibles d'aquell debat, celebrat a la Fundació Miró de Barcelona, va ser la creació, dos anys més tard, de la Primavera Fotogràfica, que ben aviat seria assumida per la Generalitat. Per fi la fotografia entrava al museu, adquiria visibilitat i dimensió cultural i s'apropava al gran públic. La proliferació d'exposicions que va caracteritzar aquest esdeveniment biennal (i que, finalment, va tenir molt a veure amb la seva desaparició, l'any 2004), no va anar acompanyada de la reflexió teòrica i sectorial d'una manera sistematitzada. Tot i que tampoc va ser estèril en aquest camp. El 1996, sota la coordinació de Cristina Zelic, es va publicar el *Llibre blanc del patrimoni fotogràfic a Catalunya*, on s'oferia un diagnòstic sobre la situació i les mesures que

calia emprendre a fi de millorar-la.

En el temps transcorregut des d'aquelles primeres jornades, la fotografia ha anat normalitzant la seva equiparació amb la resta de disciplines artístiques, ha aconseguit una presència regular als museus, han aparegut galeries especialitzades, el MNAC li ha dedicat un departament específic, s'ha començat a convertir en objecte de desig per a inversors i col·leccionistes, s'han creat col·lectius, iniciatives (Centre de Fotografia Documental de Barcelona, Photographic Social Vision, Traffic) i premis encaminats a donar-li suport i, sobretot, s'han modificat profundament els processos de producció, gestió, distribució i consum de la fotografia, de tal manera que molts estudiosos consideren més pertinent substituir el concepte clàssic pel d'imatge. Però a Catalunya hi continua havent moltes mancances, desequilibris en relació a com països més avançats en la matèria han abordat qüestions com la

preservació del patrimoni, el suport als fotògrafs, la investigació i l'educació. 28 anys més tard d'aquella primera trobada de professionals, el sector s'ha tornat a asseure per reflexionar sobre tots aquests canvis i mancances i dibuixar l'estat actual del sector, entès en un sentit molt ampli i transversal, en les II Jornades Catalanes de Fotografia.

Una trobada organitzada en el marc de l'SCAN, un esdeveniment impulsat pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació sota la coordinació executiva de Mariona Fernández. SCAN ha començat amb una edició zero, celebrada la setmana passada a Tarragona, un model de prova que ha complementat la base teòrica amb un seguit d'exposicions distribuïdes per la ciutat i que acabarà de perfil·lar-se de cara a l'any vinent. I que, sobretot, ha tornat la fotografia o, millor dit, la imatge, al centre del debat.

Passa a la pàgina 2